De diamanten Collier.

Een verhaal uit den bloeitijd der ridderschap.

Jean de Gourville stond voor zijn meester met gebogen hoofd en in zijn hand een hoed met roode afhangende pluim. Markies De Saulles keek hem ernstig van over de tafel aan.

„Denk er aan De Gourville, ik duld geen uitspattingen meer. Een stap terug naar je oude gewoonten en je verlaat mijn dienst."

De Gourville boog.

„Je hebt nu je huid nog gered en bent gelukkig de gevangenis ontsnapt, doch van nu af heeft het oude leven afgedaan."

„Op mijn woord, markies, het was een zaak van eer!" antwoordde boud De Gourville.

„Natuurlijk! Zijn majesteit denkt echter anders over dobbelaarstwisten! Je bent een handig man, De Gourville, en je zwaard is een gevaarlijk wapen, doch jouw passie voor de kaarten en dobbelsteenen zal je tot verderf worden. Ik waarschuw je daarom: wil je in mijn dienst blijven, dan moet je de dobbeltafel schuwen als de pestziekte."

„Zooals u zegt, markies!"

„Neen, zooals ik beveel!" ging zijn meester met verheffing van stem voort. „Ik duld niet dat je nog een enkele sou verdobbelt."

„Zooals u beveelt dan, markies!"

„Goed! En nu de zaak waarover ik je spreken wilde. Je bent een man van discretie, De Gourville?"

„Ja, markies!"

„En hebt een helder hoofd om een delicate opdracht goed uit te voeren?"

„U behoeft mij slechts op de proef te stellen."

„Ik waarschuw je, je waagt je hoofd en zult je zwaard noodig hebben."

„Markies, dat doet mij te meer naar het avontuur verlangen."

„Goed! Ik zie dat ik mij niet in je bedrogen heb."

De markies opende een klein kistje en haalde hieruit een collier te voorschijn van diamanten en smaragden.

„Waak hierover als over je leven en breng het veilig aan een persoon . . . ."

„Een *zij*, markies?"

De Saulles beet op zijn lippen en fronste de wenkbrauwen.

„Jouw vernuft werkt te snel, monsieur en te ver! Luister en zwijg! Binnen een uur begeef je je op weg, te paard, en neemt den heirweg naar Chèvres. Dezen volg je tot aan den driesprong, daar sla je rechts af; dit pad wordt weinig gebruikt en is, vrees ik, slecht begaanbaar. Tegen middernacht zul je een kleine herberg bereiken: „De gouden Sporen." Dat is je bestemming. Iemand zal je daar wachten of spoedig na je aankomen, dien je kunt herkennen aan zijn gestalte en kleeding: een kleine, dikke monnik. Om vergissing te voorkomen vraag je hem of er struikroovers op den weg zijn. Als hij je dan antwoordt: „Wolven zijn meer te vreezen dan roovers!" is hij de man, dien je zoekt. Geef hem het collier met de woorden: „Vrijdag — middernacht — gesloten koets — weg naar Châlons. Hij zal binnen een paar uur terugkomenmet het collier en een antwoord. Keer onmiddellijk terug, want ik wacht je klokke elf."

„Om negen uur, markies!"

„Ah! Des te beter. Je zult spoedig meer hooren van de zaak, waarvan dit een begin is. Denk er wel aan: je leven is geen strootje waard als het collier in verkeerde handen komt.

„Ik zal het een niet verliezen zonder het ander," antwoordde De Gourville, boog en verliet het vertrek.

Twee uur voor den noen galoppeerde De Gourville den heirweg naar Chèvres af. Hij neuriede een vroolijk wijsje en knipoogde tegen de landmeisjes op den weg. Gestoken in een nieuw kostuum in de kleuren van zijn meester en waaraan hij zelf veeren en linten had toegevoegd, zag De Gourville er als een jonker uit.

Aan zijn zijde bengelde zijn zwaard, dat hem reeds in een dozijn straatgevechten en duels onmisbare diensten bewezen had en bij dobbelaars en avonturiers zeer gevreesd was. Zijn ongebondenheid had hem in steeds grooter moeilijkheden gebracht, totdat de markies De Saulles, die 's mans moed, vernuft en vaardigheid met den degen had opgemerkt, hem onder zijn bescherming genomen had, overtuigd

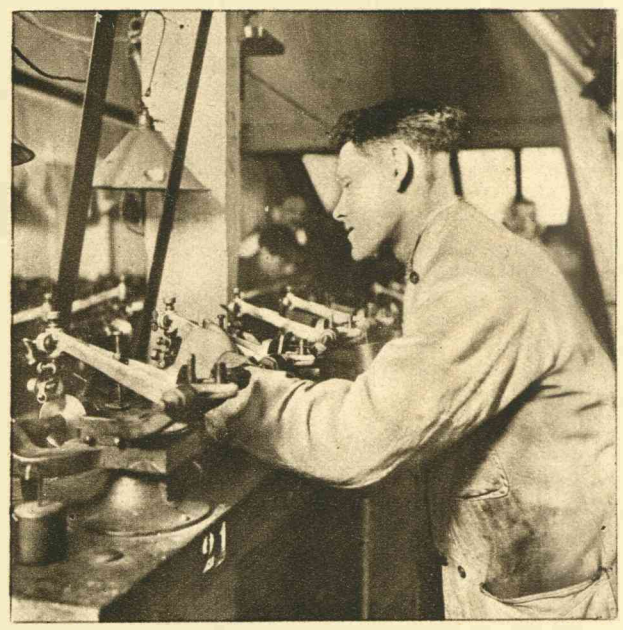
UIT HET DIAMANTBEDRIJF.

Wij bieden onzen lezers op deze pagina een aantal interessante foto's, genomen in een diamantslijperswerkplaats te Amsterdam. Het diamantbedrijf, waarvan reeds vroeg wordt gewag gemaakt — het slijpen van diamant geschiedde b.v. reeds in 1385 te Nürnberg — is van ouds te Amsterdam een hoogst belangrijke tak van nijverheid en aldaar heeft die kunst meer dan elders een hooge mate van volkomenheid bereikt. De werkloonen, die in deze nijverheid worden verdiend, zijn den laatsten tijd aanmerkelijk geklommen en de voorbeelden dat een werkman in één jaar 10.000 gulden verdient, niet zeldzaam. Vele meisjes en vrouwen hebben zich mede op het diamantvak toegelegd en de welvaart en weelde onder die standen namen geruimen tijd verbazend toe. — Onze foto geeft de electrische zagerij in de werkplaatsen van de diamantslijperij der firma Zeldenrust.

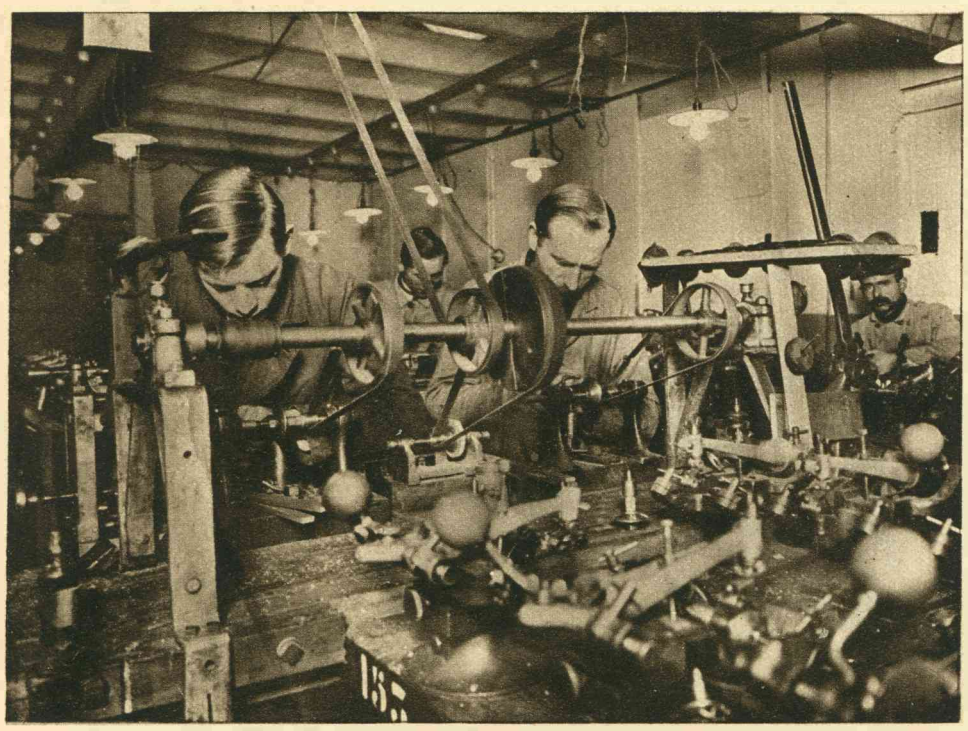
UIT HET DIAMANTBEDRIJF.

Het snijden der diamanten, een secuur en lastig werkje.

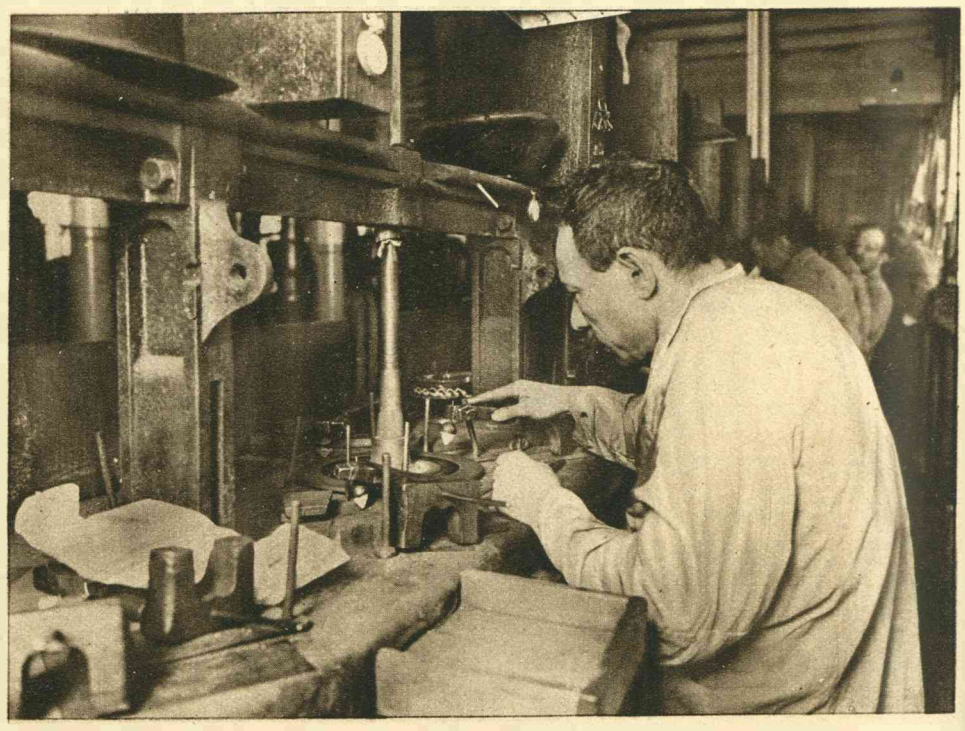
UIT HET DIAMANTBEDRIJF.

Het zagen der diamanten, hetgeen geschiedt met behulp van plaatjes van phosphorbrons ter dikte van $^1/_{10}$ millimeter en met diamantpoeder. (Foto genomen bij de firma *Boaz*).

UIT HET DIAMANTBEDRIJF.

Het vervaardigen der fijne zaagjes, waarmede de diamant gezaagd wordt.

UIT HET DIAMANTBEDRIJF.

Na verschillende bewerkingen te hebben ondergaan, wordt de diamant aan den slijper gegeven, die er den gewenschten vorm aan geeft. (*foto's V.F.B.*)